

Øvrige Passagerer har nogle enkelte Udband-
drere med, kan hertil svares, at § 9 jo hel-
ler ikke siger, at der skal anvendes særlige
Forholdsregler over for et saadant, men kun
at der af Myndighederne kan anvendes saa-
danne, hvis det f. Eks. paa Grund af Mæng-
den af de medrejsende Udbanddrere findes for-
nødent.

Til § 12.

Til Vædringsforslag 6. Vel indse
vi meget godt, at en længere varende fuld-
stændig Afspærring af Landgrænsen under
Nutidens Samfærdselsforhold er en Umul-
lighed, men det forekommer os paa den
anden Side, at en kortvarig Afspærring
for at give Tid til at iværksætte de For-
holdsregler, som efter § 12 ville være at
træffe, naar Afgangen over Landgrænsen
indskrænkes til bestemte Steder, efter Omstæn-
dighederne, ligesom i 1892, kan være en øns-
kelig Foranstaltning, fra hvilken man ikke
bør affære sig selv. Den Gang vedvarede
den fuldstændige Afspærring i 13 Dage, men
for Fremtiden vil der formentlig ikke behø-
ves en saa lang Tid, da man nu er bedre
forsynet med de fornødne Apparater, men
nogle Dage vil der dog let medgaa, inden baade
Personellet og det materielle Apparat kan
være paa Pladsen. Naar som i 1892 en
voldsom og sig hurtig udviklende Epidemi
herstær nær ved vore Grænser, kan det være
rigtigt at hindre en Invasion af Folk, der
flygte for Sygdommen eller paa Grund af
Arbejdsløshed stynede sig andetsteds hen, saa-
længe som den Forholdsregel, Lovforslaget væ-
sentlig sioler paa som Middel til at hindre
Sygdommens Udbredelse her i Landet, nem-
lig det efterfølgende Lægetilsyn med dem, der
passere Grænsen, ikke kan finde Sted, hvil-
ket det jo ikke kan, saalænge Eftersynet ved
Grænsen ikke er etableret. Hvad i øvrigt
dette Lægetilsyn angaar, bestemmer selve Lov-
forslaget ikke nærmere, hvori det skal bestaa,
men dets § 13 henviser til, at det skal
nærmere ordnes af Justitsministeriet, hvor-
ved vi gaa ud fra, at det i alt Fald i Hoved-

sagen ikke ret vel kan tænkes anderledes
ordnet, end i sin Tid stete ved Bekendtgørelse
1ste September 1892.

Til Vædringsforslag 7. Om det end
ikke gaar an over for Overenskomsterne at
udelukke fra Afgang til Landet alle de Per-
soner, som efter Loven af 15de Maj 1875
skulle være forsynede med Opholdsbog, turde
det dog over for disse Overenskomster være
tilstedeligt og i og for sig tilraadeligt at
forbeholde sig Muligheden af at kunne gøre
Indskrænkninger i Afgang til Riget med
Hensyn til visse Klasser af Personer, naar
Omstændighederne maatte gøre dette ønskelig.
At kunne udelukke Udbanddrere og andre Per-
soner, som skarevis ankomme til Grænsen,
har maatte for vor Landgrænses Vedkom-
mende mindre at betyde, men en betydelig
større Vigtighed har det at kunne udelukke
Udlændinge, som ikke kunne give nogen fyl-
destgørende Forklaring om, hvor de agte sig
hen, fordi de ville flakke om enten for i
Virkeligheden at søge Arbejde eller andet
Erhverv eller for under Foregivende heraf
at betle, thi med Hensyn til disse Personer
bliver det umuligt at gennemføre det efter-
følgende Eftersyn, hvorpaa Lovforslaget læg-
ger Hovedvægten i Henseende til at beskytte
Landet mod Sygdoms Indførelse, da det til
Etableringen deraf fordres, at paagældende
kan opgive, hvor han agter sig hen.

Til § 15.

Til Vædringsforslag 8. Dette Væ-
dringsforslag, som i sig selv næppe behøver
nogen særlig Motivering, er kun en Genta-
gelse af en Regel, som allerede nu indehol-
des i Karantæneloven af 2den Juli 1880
§ 13, 2det Stykke.

Til §§ 18, 19 og 26.

De under Nr. 1, 2, 3, 5, 6 og 7 stil-
lede Vædringsforslag maa selvfølgelig, hvis
de vedtages, indsættes paa de tilsvarende Ste-
der i det om Best handlende Kapitel III.

I Henhold til foranstørte stille vi føl-
gende